

N:o 6.

Af herr **Törneblad**, om förtydligande af växellagens bestämmelser angående rätt ställe för växels uppvisande och protesterande.

I gällande växellag (§ 41) är föreskrifvet, att växelnehafvare till bevarande af sin växelrätt skall till betalning uppvisa den förfallna växeln för den, å hvilken den är dragen, samt, om denne ej erlägger full betalning, därför inom viss tid protestera. Från den sålunda angifna regeln att växel skall till betalning uppvisas samt protest (de non solutione) tagas hos trassaten finnes endast det undantag, som omförmäles i § 43 af växellagen. Denna § föreskrifver att, om växel är ställd att betalas å *annan ort* än där växelbetalaren bor, växeln skall uppvisas å den sålunda angifna särskilda betalningsorten samt att, om därvid betalning ej erhålles, protest skall därstädes upptagas.

Ifrågavarande stadgande i nu gällande växellag af år 1880 öfverensstämmer med förut gällande lag af år 1851.

Vid den tid, stadgandet tillkom, lærer knappast ifrågakommit att växel, som skulle utlösas å samma plats, hvarest trassaten bodde, gjordes betalbar hos annan person därstädes än trassaten själf. Med den utveckling, bankväsendet numera tagit, inträffar dock nu allt oftare, att en firma gör sina växlar betalbara hos den bank eller bankir, hos hvilken firman har sina penningeaffärer, samt således att en växel skall å samma plats, hvarest trassaten bor, inlösas af annan person för trassatens räkning.

Grunden till föreskriften, att beträffande domicilierad växel uppvisande skall göras samt protest de non solutione tagas å domicilierings-

orten, lär uppenbarligen vara den, att växelbetalaren, som är skyldig att å denna ort tillhandahålla betalning, ej rimligen kan åläggas att hålla sådan till hands äfven hos sig själf. Samma grund finnes ock till föreskrift att växel, som är betalbar å trassatens boningsort men hos annan person, bör i fråga om uppvisande till betalning och protest för uteblifven betalning behandlas såsom domicilierad växel. Då emellertid tydligt stadgande härom ej finnes i nu gällande lag, samt angeläget lär vara, det tvekan ej finnes i fråga om rätt ställe för växels uppvisande och protesterande, hemställer jag vördsamt,

att Riksdagen måtte i skrifvelse till Konungen anhålla om framläggande af förslag till sådant förtydligande af växellagen, att hvad stadgas i § 43 af samma lag skall äga motsvarande tillämpning för växel, som är ställd att inlösas å trassatens boningsort men hos annan än trassaten.

Om remiss till lagutskottet anhålles.

Stockholmden 25 januari 1905.

R. Törnebladh.